

Arrest

nr. 134 359 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. LOOPMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 20 juni 1979.

Op 5 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 maart 2013, met kennisgeving op 14 maart 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.02.2013 werd ingediend door : R., Q. (...) (R.R.: (...))

Nationaliteit: Kosovo Geboren te S. op (...) Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven, veiligheid en integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar de ernstige humanitaire, politieke en economische problemen in het land van herkomst; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze beweringen gaan over de algemene toestand in Kosovo en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Betrokkene beweert dat hij in zijn land van herkomst op een niet- menswaardige manier in volledige armoede zou moeten leven, gezien hij geen familieleden heeft bij wie hij terecht kan, hij zijn huis kwijt is, hij verder geen enkele bezittingen meer heeft en er aldaar geen sociaal vangnet bestaat. Toch lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familieleden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers 27 jaar in Kosovo en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Het argument dat verschillende familieleden van betrokkene hier legaal in België verblijven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de scholing van de nu meerderjarige betrokkene betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat hij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Wat verder de bewering betreft dat een terugkeer een verbreking zou impliceren van een verregaande integratie in en een verbreking van de vele sociale, affectieve en emotionele banden met de gemeenschap, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene reeds verschillende Bevelen om het Grondgebied te Verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan deze Bevelen om het Grondgebied te verlaten. Het feit dat hij geen gevolg gaf aan deze instructie impliceert dat betrokkene steeds op illegale basis in het land verbleef wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Bijgevolg kan de bewering van betrokkene dat zijn huidige levenssituatie en sociale integratie verloren zou gaan bij een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien hijzelf gevolg had moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zodoende is hij zelf verantwoordelijk voor zijn gevorderde status van integratie.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie, met name dat hij een attest van inburgering voorlegt, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, Nederlands leerde, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van "de wet" van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 van het Internationaal verdrag inzake Burgerlijke en Politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag) en van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie).

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

"in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...) "

Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St.nr.60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997,385).

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, IVR, 1997, 29).

Uit de inzake formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikel en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (R.v.St. 22 mei 1991, nr.37043). Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. R.v.St., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411, R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste Onderdeel :

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt geponeerd dat de elementen met betrekking tot de integratie (sociale banden, kennis Nederlands, werkbereidheid,...) van verzoeker niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen (uitsluitend) tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr.84.658, 13 januari 2000).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Tweede onderdeel. :

Ondertussen verblijft verzoeker reeds geruime tijd (>7j) in België hetgeen een te lange termijn is om hem alsnog te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoeker zich intussen in België gevestigd en is hij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, zoals o.m. en vooral het nauwgezet opgebouwde sociaal-maatschappelijke milieu waarin verzoeker ondertussen thuishoort. Hiervan leverde verzoeker ook het bewijs middels een omstandig stukkenbundel welke hij bij zijn aanvraag tot regularisatie voegde.

Verzoeker heeft al zijn belangen in België en heeft amper nog enig contact met zijn land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders gaat vestigen, precies omdat hij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politieke of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België zou moeten doorknippen, zijn sociaal-maatschappelijk milieu op het spel zou dienen te zetten en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

Door het enkele feit van (gedwongen) repatriëring wordt juist dit sociaal- maatschappelijk milieu van verzoeker onmiskenbaar aangetast zodat het de artikelen 23 VBPR en 8 EVRM schendt (nu geweten is dat het begrip privé- leven veel ruimer dient geïnterpreteerd te worden dan louter het familiale e/o gezinsleven doch tevens de sociaal-maatschappelijke relaties en contacten inhoudt) - dit volgt uit de daad van de verwijdering zelf en hiervoor is geen bijkomend, specifiek bewijs vereist.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art.9bis Vreemdelingenwet.

Bijkomend en voor zoveel als nodig kan nog herinnerd worden aan artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, het zgn. Verdrag van New York van 10.12.1984; Het vereisen van verzoeker - na al zijn jaren van "gedoogd" verblijf in België en gepaard gaande met alle hiervoren aangehaalde integratie-inspanningen - terug te keren naar een land, dat hij noodgedwongen wegens posttraumatische stress heeft moeten verlaten, louter omwille van het vervullen van een formaliteit (ni. zijn aanvraag indienen bij de Belgische ambassade aldaar), maakt zonder meer een schending uit van dit artikel 1 ;

Immers het leven van een mens - en zo ook zijn fysische en psychische integriteit - dient te primeren op louter formaliteiten.

Derde onderdeel :

Daarenboven lijkt de gemachtigde van de Staatssecretaris er nogal gemakkelijk vanuit te gaan dat de terugkeer naar het land van herkomst en de daaruit voortvloeiende scheiding van zijn gezin en familie (quasi allen wonende in België en reeds de Belgische nationaliteit bekomen hebbende) om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in het herkomstland slechts een tijdelijk gegeven zouden zijn als ware dit een zeker en vaststaand gegeven, quod non, daar waar verzoeker over geen enkele garantie beschikt dat hem de aldus aangevraagde verblijfsmachtiging ook zal worden toegekend.

Door niet in concreto te onderzoeken of de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf, integratie, lokale verankering en sociaal- maatschappelijke bindingen een (zelfs tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland met oog op een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij de Belgische diplomatieke post voor hem al dan niet tot een buitengewone inspanning maken die onevenredig is met de belangen van de Belgische Staat, houdt de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening met alle relevante elementen van het dossier.

Door na te laten de concrete situatie van verzoeker te onderzoeken o.a. betreffende zijn kansen op het bekomen van een verblijfsmachtiging na aanvraag in zijn land van herkomst, schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht.

Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsplicht miskend werd en de bestreden beslissing om die reden dient te worden vernietigd.

Ingevolge deze elementen schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker voert de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorts verwijst hij tevens naar artikel 8 EVRM, artikel 23 BUPO-Verdrag en artikel 1 van het Verdrag van New York van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde elementen en voorgelegde bewijsstukken geen buitengewone omstandigheden vormen welke zouden rechtvaardigen dat een aanvraag in België werd ingediend. (zie: R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Verzoeker kan geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat de motiveringsplicht geschonden zou zijn in de mate dat de elementen betreffende de integratie zonder meer zouden zijn afgewezen. In tegenstelling tot wat hij voorhoudt, houdt de plicht tot formele motivering geenszins in dat verwerende partij de motieven van de gegeven redenen van de bestreden beslissing moet vermelden. zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat verwerende partij voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. (R.v.V., 25 januari 2012, nr. 73.906)

De bestreden beslissing schendt derhalve geenszins de formele motiveringsplicht.

Het tegelijk aanvoeren van de formele én de materiële motiveringsplicht is overigens niet mogelijk, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. (R.v.St., 20 december 2001, nr. 93.123)

Inzake de materiële motiveringsplicht, heeft de Raad reeds geoordeeld dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft geoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78.3; R.v.V. 30 juni 2011, nr. 64.262)

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet, als uitzonderingsbepaling op de algemene regel voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, restrictief worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- betreffende de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- betreffende de gegrondheid van de aanvraag: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. (R.v.V., 29 november 2007, nr. 14.587; zie ook: R.v.V., 28 november 2007, nr. 13.622; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78.191)

De "buitengewone omstandigheden" strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffende de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom die in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (zie: .v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Bijgevolg, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij te stellen dat de elementen betreffende de integratie van verzoeker de gegrondheid van de aanvraag betreffen en dat zij derhalve niet worden onderzocht in het kader van de ontvankelijkheidsfase. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij van mening dat dit een schending zou inhouden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat hij voorhoudt, blijkt uit het administratief dossier dat hij reeds meerdere malen bevolen werd het grondgebied te verlaten. Bijgevolg, kan hij niet ernstig voorhouden dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van een gedoogd verblijf.

Het verblijf van verzoeker in het Rijk is hoofdzakelijk illegaal. Uit een illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput. (R.v.V., 29 oktober 2007, nr. 3302)

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofd van verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM temeer niet in een verwijderingsmaatregel werd voorzien. (R.v.St., 26 april 2006, nr. 157.953; R.v.St., 30 april 2004, nr. 130.936; R.v.V., 29 november 2007, nr. 14.261)

Artikel 23 BUPO — Verdrag heeft geen directe werking, zodat verzoeker die bepaling niet dienstig kan aanvoeren.

Verzoeker kan geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen een schending zou inhouden van artikel 1 van het Verdrag van New York van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onteredende behandeling of bestraffing, dit gelet op zijn post-traumatisch stress syndroom.

Verzoeker diende op 8 oktober 2008 een derde aanvraag in ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarin voormelde medische aandoening werd ingeroepen. Die aanvraag werd bij beslissing van 12 april 2012, ter kennis gebracht op 15 mei 2012, ongegrond verklaard. In die beslissing werd onder meer uitdrukkelijk gesteld dat er een behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo voor verzoekers aandoening.

Bijgevolg, kan hij niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing artikel 1 van het Verdrag van New York van 10 december 1984 zou schenden.

Voor zoveel als nodig, dient te worden opgemerkt dat verzoeker over een effectief rechtsmiddel beschikt(e) tegen de beslissing d.d. 12 april 2012, met name een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing bij de Raad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker tevens geschonden acht, legt aan verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 14 februari 2006, nr. 154.954; R.v.St., 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (R.v.V., 24 januari 2011, nr. 54.807)

Verzoeker toont niet aan met welke elementen en gegevens welke verwerende partij kende op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet op een correcte wijze zou hebben beoordeeld.

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding. Het middel is niet ernstig."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de verwerende partij van oordeel is dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoekende partij is het niet eens met het feit dat de verwerende partij de elementen van integratie die zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheden in de zin van deze bepaling, in het bijzonder met haar voorgehouden langdurig verblijf, beschouwt als elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus geen onderzoek behoeven in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 5 februari 2013 onder de hoofding “De ontvankelijkheid van de aanvraag”, waar zij de buitengewone omstandigheden bespreekt die beletten dat zij de aanvraag via de normale procedure kan indienen, als buitengewone omstandigheden de volgende elementen aanhaalt:

“- de veiligheid en integriteit van verzoeker ernstig in gevaar zou brengen gezien de huidige instabiliteit, - verzoeker zou verplichten om op een niet-menswaardige manier in volledige armoede te leven, gezien hij geen familieleden heeft bij wie hij terecht zou kunnen, hij zijn huis kwijt is en verder geen enkele bezittingen meer heeft, er aldaar geen sociaal vangnet bestaat, zeker niet voor verzoeker, - de verbreking impliceert van de lopende schoolverplichting van verzoeker, onderwijs dat hij in zijn land van herkomst niet kan krijgen en ook nooit gehad heeft en/of zal kunnen krijgen, - de verbreking impliceert van de vele en warme sociale contacten en relaties van verzoeker met de ganse gemeenschap, - verzoeker heeft inmiddels contacten opgebouwd in België zoals hierna verder zal blijken, - algemeen, een verbreking zou impliceren van een verregaande integratie in- en een verbreking van de vele sociale/affectieve/emotionele banden met de gemeenschap.”

In de bestreden beslissing antwoordt de verwerende partij met betrekking tot deze aangevoerde buitengewone omstandigheden echter het volgende:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven, veiligheid en integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar de ernstige humanitaire, politieke en economische problemen in het land van herkomst; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze beweringen gaan over de algemene toestand in Kosovo en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Betrokkene beweert dat hij in zijn land van herkomst op een niet- menswaardige manier in volledige armoede zou moeten leven, gezien hij geen familieleden heeft bij wie hij terecht kan, hij zijn huis kwijt is, hij verder geen enkele bezittingen meer heeft en er aldaar geen sociaal vangnet bestaat. Toch lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familieleden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers 27 jaar in Kosovo en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Het argument dat verschillende familieleden van betrokkene hier legaal in België verblijven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de scholing van de nu meerderjarige betrokkene betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat hij als

volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Wat verder de bewering betreft dat een terugkeer een verbreking zou impliceren van een verregaande integratie in en een verbreking van de vele sociale, affectieve en emotionele banden met de gemeenschap, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene reeds verschillende Bevelen om het Grondgebied te Verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan deze Bevelen om het Grondgebied te verlaten. Het feit dat hij geen gevolg gaf aan deze instructie impliceert dat betrokkene steeds op illegale basis in het land verbleef wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Bijgevolg kan de bewering van betrokkene dat zijn huidige levenssituatie en sociale integratie verloren zou gaan bij een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien hijzelf gevolg had moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zodoende is hij zelf verantwoordelijk voor zijn gevorderde status van integratie.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie, met name dat hij een attest van inburgering voorlegt, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, Nederlands leerde, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Dit antwoord is correct, vindt steun in het administratief dossier en is kennelijk redelijk.

De Raad wijst er op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert waarom met de elementen van integratie geen rekening kan worden gehouden bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag, meer bepaald bij de beoordeling of er sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, namelijk:

"Wat verder de bewering betreft dat een terugkeer een verbreking zou impliceren van een verregaande integratie in en een verbreking van de vele sociale, affectieve en emotionele banden met de gemeenschap, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene reeds verschillende Bevelen om het Grondgebied te Verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan deze Bevelen om het Grondgebied te verlaten. Het feit dat hij geen gevolg gaf aan deze instructie impliceert dat betrokkene steeds op illegale basis in het land verbleef wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Bijgevolg kan de bewering van betrokkene dat zijn huidige levenssituatie en sociale integratie verloren zou gaan bij een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien hijzelf gevolg had moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zodoende is hij zelf verantwoordelijk voor zijn gevorderde status van integratie."

en

"De overige aangehaalde elementen hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie, met name dat hij een attest van inburgering voorlegt, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, Nederlands leerde, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de motivering voor zover de verwerende partij stelt dat de elementen van integratie de gegrondheid van de aanvraag betreffen en in die fase dienen te worden beoordeeld, weerlegt deze echter niet. Daarnaast betwist of weerlegt zij geenszins de motivering dat zij zelf verantwoordelijk is voor haar verregaande integratie gelet op de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die haar in het verleden werden uitgereikt. Bovendien heeft de

verzoekende partij in haar aanvraag niet uitdrukkelijk de duur van haar verblijf in België, die zij als langdurig beschouwd, als buitengewone omstandigheid aangehaald, zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten hier geen rekening mee te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd. Hetzelfde geldt met betrekking tot het gegeven dat een terugkeer een buitengewone inspanning zou vragen, het gegeven dat zij nog nooit in aanraking zou gekomen zijn met de politionele en gerechtelijke overheden en het gegeven dat zij niemand op generlei wijze last zou hebben bezorgd, betoog dat zij pas voor het eerst in haar verzoekschrift naar voren brengt. Het bestaan van de buitengewone omstandigheden wordt beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Verder beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van bepaalde elementen die zij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden aanvoerde, en laat zij na de concrete motivering hieromtrent in de bestreden beslissing te weerleggen.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij nalaat het motief van de bestreden beslissing dat de elementen van integratie het onderwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde van de aanvraag te weerleggen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris die over een discretionaire bevoegdheid beschikt en elementen van integratie in aanmerking kan nemen als reden om te besluiten tot het bestaan van buitengewone omstandigheden maar hiertoe niet verplicht is, het langdurig verblijf en de elementen van integratie betwist, doch hij oordeelt in casu dat deze elementen niet voldoen als buitengewone omstandigheid.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk waarom de verwerende partij haar integratie, hetgeen een argument betreffende de gegrondheid van de aanvraag betreft in rekening diende te nemen bij het oordeel omtrent het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij garanties dient te geven dat de aangevraagde verblijfsmachtiging haar zal toegekend worden en dat de terugkeer om vanuit het buitenland de aanvraag in te dienen tijdelijk zal zijn.

In zoverre de verzoekende partij de verwerende partij verwijt niet te zijn overgegaan tot een onderzoek ten gronde, verwijst de Raad naar het hoger gestelde inzake de te onderscheiden ontvankelijkheids- en gegrondheidsfase bij het onderzoek van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en wordt er op gewezen dat de verwerende partij in casu de aanvraag onontvankelijk verklaart om reden dat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van deze wetsbepaling worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid zich geenszins opdringt.

Uit de hoger geciteerde motieven van deze beslissing blijkt dat de verwerende partij elk van de vermeende buitengewone omstandigheden zorgvuldig heeft onderzocht en beoordeeld. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en verhindert niet dat de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk kan verklaren wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen. Een machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een gunst en geen recht.

In zoverre de verzoekende partij blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en zij de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, dient herhaald te worden dat dit niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het motiveringsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij haar betoog inzake de vermeende schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 23 van het BuPo-Verdrag lijkt te steunen op het gegeven dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij al dan niet gedwongen zal worden gerepatriëerd, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing in casu geen verwijderingsmaatregel betreft, maar wel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat zij geen buitengewone omstandigheden in de zin van deze bepaling heeft aangetoond.

Ten overvloede wijst de Raad op het volgende:

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt: *"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling."*

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. De verzoekende partij is onderworpen aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn, die verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij correct en redelijk heeft geoordeeld dat er in casu geen buitengewone omstandigheden worden aangebracht in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004; nr. 130.936). Artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). De verzoekende partij voert niet aan dat er een verbreking zou zijn van de familiale banden, maar stelt dat het privéleven ruim moet worden geïnterpreteerd. Waar de verzoekende partij van mening is dat sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij sterke banden heeft gecreëerd met België en hier geïntegreerd zou zijn, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Verder heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 23 van BuPo-Verdrag, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt: *"1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft recht op bescherming door de Maatschappij en de Staat."*

2. Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten wordt erkend."

3. Geen huwelijk wordt gesloten zonder de vrije en volledige toestemming van de aanstaande echtgenoten."

4. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag nemen passende maatregelen ter verzekering van de gelijke rechten en verantwoordelijkheden van de echtgenoten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en de ontbinding ervan. In geval van ontbinding van het huwelijk wordt voorzien in de noodzakelijke bescherming van eventuele kinderen."

Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat deze het recht op bescherming van het huwelijk garandeert, zodat de Raad niet inziet in welke mate de bestreden beslissing genoemde verdragsbepaling schendt nu de bestreden beslissing enkel gevolgen met zich meebrengt op het verblijfsvlak. De bestreden beslissing op zich ontkent de verzoekende partij geenszins het recht om te huwen en een gezin te stichten, los van de vaststelling dat de verzoekende partij op geen enkele manier verwijst naar een huwelijk of het bestaan van een gezin. Een schending van deze bepaling kan niet dienstig worden aangevoerd.

Tenslotte maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending teweegbrengt van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie omwille van het feit dat zij zou moeten terugkeren naar een land dat zij “noodgedwongen wegens posttraumatische stress heeft moeten verlaten” nu uit het administratief dossier blijkt dat zij ondanks verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nooit een verblijf om medische redenen heeft verkregen omdat de noodzakelijke behandeling voor haar aandoening beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo. Uit haar betoog blijkt geenszins een schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In zoverre zij met haar betoog een schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat dit beginsel hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN